

Mednarodni forum odraslih učencev - utrinki s srečanja

Ob drugem obisku v Britaniji – prvo srečanje je bilo septembra lani - mi je bilo prijetno predvsem srečati iste ljudi – pisano družbo šestnajstih udeležencev iz vseh koncev Evrope. Postali smo zares prijatelji. Pred tem našim druženjem smo drug o drugem prebrali članke v publikaciji *I Did it My Way: Journeys of Learning in Europe*. Kako bližji smo si s tem postali!

Lani se mi je Norvežan *Jan* zdel preveč zadržan in neopazen, letos, ko sem o njem brala, kako je predan svojemu delu z invalidi, s tihim spoštovanjem prisluhnem njegovemu pripovedovanju o sreči, ki jo doživljajo mladi slepi fantje in dekleta, ki jih *Jan*, gorski reševalec in vodnik, vodi na vrhove gora, tudi 2000 m visoko. Od njega zvem o vrsti drobnih, a neverjetnih spretnosti, ki jih obvladujejo slepi. Na primer, preden prečka cesto, malce zacmoka z usti, nato pa iz odmeva svojega glasu oceni, kako je široka.

Prisrčna, mlada, drobna Romunka *Ioana* me je ponovno očarala s svojo bistrostjo in lepimi risbami. S Škotom *Chrisom*, ki se mu je uspelo izvleči iz objema drog in hudih stisk, sta pri skupinskem delu pripravila tak plakat in govor o problematiki učenja, da bi moral to njuno predstavitev slišati Evropski parlament! Z učenjem in delom premagamo vse težave. Vedno se je treba učiti, tudi učiti živeti!

Zanimivo je bilo tudi primerjati program našega prvega in drugega srečanja. Lani oktobra so bili cilji našega srečanja motivacija za vseživljenjsko učenje, ustanavljanje mednarodnih forumov v posameznih državah itd., letos pa so nam Britanci pokazali predvsem svoje dosežke na tem področju. Slišali smo, kako je nekaj zanesenjakom uspelo pritegniti televizijsko postajo BBC. Začeli so z zanimivimi izobraževalnimi oddajami in segli z njimi prav v vse plasti ljudstva, predvsem v najnižji sloj. *Ne daj mi ribe, nauči me ribariti!* glasi stara kitajska modrost. Tiho sem si želela, da bi predavanje o izobraževalnih TV oddajah slišal kak predstavnik slovenske televizije.

Sledila je podelitev nagrad in priznanj v okviru britanskega tedna odraslih učencev (ALW). V najbolj svečanem prostoru v središču Londona, v dvorani, ki nosi ime kraljice Elizabete in ima razgled na vhod Westminsterske opatije, smo prisostvovali razdeljevanju priznanj. Ob tem smo se prepričali, da Britanci s prizadevanji za vseživljenjsko učenje zares poskušajo pritegniti predvsem ljudi s ceste. Prav ganljivi so bili prizori, ko so nekdanji brezdomci, zgubljeni in zasvojenči bele, črne, rjave ali rumene kože prejeli priznanja in se na odru slovesno slikali z direktorjem Nacionalnega inštituta za nadaljevalno izobraževanje odraslih – NIACE ob navdušenem ploskanju mednarodne srenje, zbrane v dvorani. Za marsikaterega nagrajenca, ki se mu je z učenjem uspelo izvleči iz objema ceste, je bil ta dogodek prav gotovo najbolj častni trenutek njegovega življenja. Predvsem pa je izjemna vzpodbuda ne le zanj, ampak tudi za tisoče drugih, ki naj bi po njegovem vzgledu obrnili svojo življenjsko pot navzgor.

Prijetno je vedeti, da smo v Sloveniji na isti poti. Prizadevanja za vseživljenjsko učenje prav zares dviguje kvaliteto življenja v naši deželi. Glede predstavitve nagrajencev v Tednu vseživljenjskega učenja pa je naš Andragoški center boljši od Britancev. Kratke filmske predstavitve življenja naših nagrajencev vsekakor mnogo več povedo kot besede. Predvsem pa so pravilna prizadevanja, da med nagrajenci najdemo tiste, ki si za neke cilje najbolj prizadevajo. Pri tem je včasih treba skreniti iz okvira »najboljši, najlepši, najhitrejši, naj.. naj....«. Koliko pravičneje je kdaj pogledali še na drugi konec te »naj« lestvice!

Med našim srečanjem smo obiskali enega od nagrajencev britanskega tedna odraslih učencev - izobraževalni center, ki je dobil skupinsko nagrado za izboljšanje kvalitete življenja v Moss Sidu, v enem od predmestij Manchestra. Le dober kilometer je ta okraj oddaljen od svetovno znanega univerzitetnega središča! V učilnici Centra so nam najprej pokazali fotografije ulic tega okraja, preden so s svojim delom tu nastopili nagrajenci. Videli smo umazane ulice, ki so jim dostop zapirali kupi smeti. Potem pa smo si pod vodstvom starega, ponosnega črnca ogledali te iste ulice. Namesto kupov smeti smo videli lepo urejene cvetoče vrtičke, na oknih cvetje, na koncu ulice, kjer je bila na fotografiji gora smeri, je sedaj gradbišče, kjer urejajo otroško igrišče. *»Saj ni vse tako preprosto, kot je videti,«* nas je opozorila predstavnica Centra, *»zelo se moramo truditi. V našem okolišju žive Angleži, Židje, Irci, Kenijci, Poljaki, Somalci ..., pa vendar: zastavili smo skupno pot in sedaj nam je vsem lepše.«*

Štirje dnevi, polni vtisov, hitro minejo. Na vlaku, ki pelje proti letališču, razmišljam: London je tako velik, da ga ni in ni konca. V širšem obsegu ima šestnajst milijonov prebivalcev. Nas, Slovencev, je dva milijona. Niti za eno londonsko predmestje nas ni vseh skupaj, pa vendar iz teh dveh milijonov novačimo svetovne športnike, svetovne znanstvenike, izjemne posameznike, ki dosegajo vsega spoštovanja vredne uspehe. Se tega zavedamo? Ali se moramo te samozavesti šele naučiti? Ob vseživljenjskem učenju za to nikdar ni prepozno! Predvsem bi se morali naučiti medsebojnega sodelovanja!

Na Brniku se letalo spusti na zeleni košček raja, ki ga obdajajo svetleče gore. Doživeti lepoto domače zemlje – tudi to je nekaj, česar se moramo naučiti!

Dušica Kunaver (dusica.kunaver@siol.net), Ljubljana